

զանակ անհունին հետ, եւ ծիրանի ծուխեր, որոնց մէջ կը ձուլուէին արեւին վերջին ծիածանումները երփներանգ, այդ սքանչելի նկարին յատուկը կը կազմէին: Մինչդեռ աւելի հեռուն, դէպի երկինքը ուր աշնան կապոյտ երազը կը թալկանար, ամպերու վարդազօյն ու լեղակաթոյր, նարինջ եւ կիտրոն ծուէններն ու ծոպերը, կարծես տենչազին համրոյրներու հեշտին սարսուռովը, ո՞վ հոյատեսիլ ծովանկար, կը քսուէին

երկինքին անծայրածիր կապոյտին, որուն մէջ տփզոյն կանանչը կը նուաղէր վերջալոյսի անուրջի մը նման:

Ու, նաւուն յիստակոյժը կեցած, երազկո՞տ, ես հեռունները կը թափառածէի, անասելի տըրտմութեամբ մը զոր պտուտակը կը չարչրկէր ալեկոծ հոգիիս խորը, վերջալոյսին մէջ մոլորած ստուերի մը պէս:

1898.

Վ. ՄԱԼԵՋԱՆ

ԲԵՂՄ ՆԱԻՌՈՒՄ

ԻՅՆԱՂ գետին, համբուրել հողն՝ աղբիւր բարութեան,
Ահօսներէն բեղմնաւոր ըմպել աւելն, ու հեղու
Երջանկութեան լիութիւն,
Սիրտերու մէջ:

Սիրտերը մեր գարնանային
կը վառին
Ծառերուն պէս արբենի...

Ու բարձրերէն՝ ճախրազնաց
արծիւներն են
Թեւաբախ...

Հաղորդութեան եւ սիրոյ խորհրդակուռ այս ժամուն
Տիեզերքի համանրազն է անհուն,
ու աւելորդ՝ ամէն բառ:

Երջանկութեան լիութիւն
Հողն՝ աչքերուդ ողկոյններէն լուսաշող:

ԲԻԻՋԱՆԻ ԹՕՓԱԼԵԱՆ